

*Sentința civilă nr. 8681/01.11.2012 a Judecătoriei Sectorului 5 București
Stabilire maternitate. Fertilizare in vitro. Cerere formulată împotriva mamei
purtătoare.*

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 02.07.2012 sub nr. 15693/302/2012 reclamanta D.E.C. a chemat în judecată pe pârâta I.V.M. pentru ca prin hotărârea ce se va pronunța să se constate că nu este mama biologică a minorei R. N., născută la 02.12.2010, să se stabilească filiația minorei față de pârâtă, să se dispună modificarea certificatului de naștere al minorei cu privire la rubrica mama în sensul înscrierii numelui pârâtei.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că minora s-a născut la data de 02.12.2010 în București fiind copil conceput în timpul căsătoriei, având, potrivit certificatului de naștere inițial, ca mama pe reclamantă iar ca tată pe numitul D. I.

Mai arată că minora s-a născut ca urmare a efectuării procedurii de fertilizare in vitro, materialul genetic folosit în această procedură aparținând numitei I.M.V. și numitului D.M.. De asemenea a arătat că are calitatea de mamă purtătoare, menționarea numelui său la rubrica mama din certificatul de naștere fiind ca efect al prezumției de maternitate instituită de art. 47 C. fam, potrivit căruia filiația față de mamă rezultă din faptul nașterii.

Pârâta a mai subliniat că tată prezumtiv al minorei, D.I. a formulat o acțiune în tăgăduirea paternității care a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 5 sub nr. 793/302/2011 prin care a solicitat să constate că nu el este tatăl biologic al minorei. Numitul D.M. în același dosar a formulat cerere de intervenție în interes propriu prin care a solicitat să se constate că el este tatăl biologic al minorei. În data de 04-05.2012 instanța a dispus admiterea cererii de tăgăduire a paternității formulată de D.I. și a admis cererea de intervenție formulată de D.M. constatând că acesta este tatăl minorei.

În drept au fost invocate disp. art. 47-52 C. fam.

În dovedirea cererii, au fost depuse la dosarul cauzei, în fotocopie, raport de expertiză medico legal –examen ADN întocmită de INML Mina Minovici, sentința civilă nr. 4237/11.05.2012 pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București.

La data de 08.08.2012 pârâta a depus la dosarul cauzei întâmpinare prin care a solicitat admiterea acțiunii arătând că este mama genetică a minorei R.N.

În drept au fost invocate disp. art. 115 Cpc.

A fost atașat dosarul nr. 793/302/2011.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța a reținut că minora D. R. N. a fost născută la data de 02.12.2010 de către reclamanta D.E.C în timpul căsătoriei acesteia din urmă cu numitul D. I.

Prin sentința civilă nr. 4237/11.05.2012 a Judecătoriei Sectorului 5 București a fost admisă cererea având ca obiect tăgadă de paternitate formulată de reclamantul pârât D. I. și cererea de intervenție formulată de intervenientul D. M și s-a constatat că reclamantul nu este tatăl minorei D. R. N., născută la 02.12.2010 și că această calitate o are intervenientul D. M. , s-a încuviințat ca minora să poarte numele tatălui, respectiv „D”, dispunându-se totodată efectuarea mențiunilor corespunzătoare în actul de naștere al minorei.

S-a reținut în considerentele sentinței 4237/11.05.2012 că în urma expertizei ADN efectuate în cauză a rezultat că există o relație de înrudire biologică de tip tată-fiică între minoră și D. M. cu o probabilitate de paternitate 99,99999929%. S-a mai reținut de asemenea că, în contextul efectuării expertizei medico-legale dispuse în scopul stabilirii paternității minorei, INML a constatat că persoana menționată ca mamă în certificatul de

naștere a minorei , respectiv D. E. C.se exclude la filiația maternă a minorei și că există o relație de înrudire biologică de tip mamă-fiică între minoră și numita I. V. M. cu o probabilitate de maternitate de 99,999912%.

Prin sentința civilă mai sus menționată s-a respins însă ca inadmisibilă cererea pârâtei reclamante D. E.C. de stabilire a filiației minorei față de numita I. V. M., instanța constatând că această cerere nu se încadrează în niciuna dintre disp. art. 57-66 Cpc ce reglementează modalitățile prin care pârâțul poate introduce în judecată o terță persoană.

În urma rămânerii irevocabile a sentinței 4237/11.05.2012, Consiliul Local al Sectorului 1 București a eliberat pentru minoră certificatul de naștere seria NH nr. 599732 în care la rubrica „date privind părinții” figurează ca mamă D. E. C. (reclamanta din prezentul dosar) iar ca tată D. M.

Prin prezenta cerere reclamanta D. E. C. solicită în temeiul art. 47-52 C. fam să se constate că nu este mama biologică a minorei R. N., născută la 02.12.2010, să se stabilească filiația minorei față de pârâta I. V. M. și să se dispună modificarea certificatului de naștere al minorei cu privire la rubrica mama în sensul înscrierii numelui pârâtei.

În drept, instanța a reținut dispozițiile art. 47 din Codul familiei (act normativ incident în prezenta cauză față de data nașterii minorei) potrivit cărora filiația față de mamă rezultă din faptul nașterii și se dovedește prin certificatul constatator al nașterii. Dacă nașterea nu a fost trecută în registrul de stare civilă sau dacă copilul a fost trecut în registru ca născut din părinți necunoscuți, mama poate recunoaște copilul, astfel cum prevede art. 48 din Codul familiei iar conform art. 49 C.fam recunoașterea care nu corespunde adevărului poate fi contestată de orice persoană interesată.

În speță, cea care a născut-o pe minora D. R. N. este reclamanta D. E. C., situație de fapt necontestată în cauză și care nu intră așadar sub incidența art. 49 C.fam, text de lege care se referă la contestarea recunoașterii și privește ipoteza în care mama a recunoscut un copil pe care nu îl născuse în realitate.

Împrejurarea că la crearea embrionului, folosit la procedura de fertilizare pe care a urmat-o reclamanta, a participat cu material genetic pârâta nu poate determina o legătură de filiație între minoră și pârâtă, întrucât conform legii stabilirea legăturii de filiație dintre copil și mamă se bazează pe faptul material al nașterii și nu cel al realității biologice.

Instanța a mai reținut că nu s-a făcut nicio dovadă în sensul că interesul minorei ar fi valorificat prin stabilirea filiației față de pârâtă și că s-ar asigura în acest fel respectarea dreptului acestora la viața de familie, întrucât din probatoriul administrat nu a rezultat că ar exista vreo legătură personală, reală, efectivă între minoră și pârâtă, care să se suprapună peste legătura biologică dintre acestea.

Pentru motivele reținute mai sus instanța a respins cererea ca neîntemeiată, luând act că nu s-au solicitat cheltuielile de judecată.

*Sentința civilă nr. 5989/04.07.2012 a Judecătoriei Sectorului 5 București.
Obligație de a face - de a amenaja locuri speciale de parcare pentru persoanele cu handicap*

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 08.02.2011 sub numărul 2309/302/2011, reclamanta S.L. a chemat în judecată pe pârâții SC L.C. SRL și SC L. Cinema BUCUREȘTI SRL, solicitând instanței pentru ca prin hotărârea ce se va pronunța să dispună obligarea pârâtelor la amenajarea de spații de parcare pentru persoane cu

handicap în incinta punctului de lucru al L. C. din București, și la acordarea de bilete de cinema gratuite, să constate că pârâtul în mod nelegal a îngrădit accesul la cinema prin neacordarea facilităților fiscale prevăzute de legea nr. 448/2006 și prin neamenajarea spațiilor de parcare adecvate, să oblige pârâtul la plata daunelor materiale, reprezentând contravaloarea biletelor de cinema achitate în sumă totală de 334 lei și să oblige pârâtul la plata daunelor morale în cuantum de 2000 lei.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamanta a arătat că la data de 22.11.2009, orele 17:00, intenționa să vizioneze împreună cu fiul acesteia filmul *O poveste de Crăciun* la Cinematograful L. din incinta L. Mall. A arătat pârâta că fiul acesteia are un handicap locomotor grav și că, în baza legii nr. 448/2006, a solicitat acordarea de bilete gratuite, știind că alte cinematografe respectă aceste prevederi legale. Angajații Cinematografului L. au refuzat eliberarea de bilete gratuite, chiar managerul acestei firme confirmând faptul că ei nu înțeleg să respecte disp. legii nr. 448/2006, acestea aplicându-se, în opinia lor, doar în cazul persoanelor juridice de stat.

A mai precizat reclamanta că deplasarea la acest cinematograful s-a dovedit a fi inutilă întrucât nu au reușit să vizioneze filmul respectiv și că, în plus, deplasările la acest Mall sunt extrem de greoaie pentru că nu există spații amenajate pentru parcare persoanelor cu handicap, fiul său deplasându-se pe dispozitive medicale speciale.

În drept, au fost invocate prevederile Legii 448/2006 și OG 37/2000.

Prin întâmpinarea formulată la data de 07.09.2011, pârâta SC L. C. SRL invocă excepția lipsei calității procesuale pasive cu privire la capetele 1,2 și 3 de cerere și respingerea ca neîntemeiate a capetelor 1,2 și 4 de cerere.

În motivarea excepției invocate a arătat că nu SC L. C. SRL este cea care deține și administrează cinematograful din incinta centrului comercial iar pe fondul cauzei aceasta a arătat că SC L. C. SRL și-a respectat obligațiile legale prevăzute de art. 65 alin. 1 din legea nr. 448/2006, în sensul că în parcare de la subsolul centrului comercial sunt și erau amplasate spații de parcare pentru persoane cu dizabilități și că aceasta a asigurat existența tuturor condițiilor necesare pentru a permite accesului egal, neîngrădit, necondiționat și nediscriminat al oricărei persoane doritoare să viziteze centrul comercial.

În ceea ce privește obligarea la plata daunelor morale în cuantum de 2000 lei, acesta a solicitat respingerea acestora, în considerarea faptului că nu sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale.

Totodată, a mai arătat pârâtul că introducerea prezentei cereri s-a făcut cu încălcarea gravă a disp. art. 723 Cpc și că într-o decizie de îndrumare, instanța supremă a statuat că drepturile subiective sunt recunoscute numai în scopul satisfacerii unor interese legitime, *depășirea acestui scop și exercitarea unui drept subiectiv fără interes legitim, constituie un abuz de drept.*

În drept, pârâta a invocat prevederile art. 65 și art. 21 din Legea nr. 448/2006, art. 115, art. 723 Cpc, art. 998 și 999 Cciv.

Cu privire la excepția lipsei calității procesuale pasive, instanța a constatat prin încheierea de ședință din 19.10.2011 că a rămas fără obiect ca urmare a precizărilor reclamantei.

Prin cererea depusă și față de precizările făcute în ședința publică din 11.01.2012 reclamanta a arătat că de la pârâta SC L.C. SRL solicită amenajarea de spații de parcare pentru persoanele cu handicap și plata de daune morale.

Sub aspectul probatoriului, instanța a dispus din oficiu efectuarea unei cercetări la fața locului și a încuviințat pentru reclamantă proba cu înscrisuri și proba cu un martor și pentru pârâta proba cu înscrisuri, probe ce au fost administrate.

La termenul de judecată din data de 27.06.2012, instanța a dispus disjungerea cererii formulate în contradictoriu cu pârâta SC L. Cinema BUCUREȘTI SRL.

Analizând probatoriul administrat în cauză, instanța a reținut că reclamanta S.L. este mama minorului S. S. M., care potrivit certificatului de încadrare într-un grad de handicap este încadrat într-o categorie de persoane cu handicap grav, care necesită protecție specială.

Instanța a reținut, din declarația martorului B-A., că ori de câte ori reclamanta împreună cu martora mergeau la centrul comercial L. Mall pentru vizionarea de filme, întâmpinau dificultăți legate de parcare a autovehiculului întrucât, copiii acestora, suferind de afecțiuni locomotorii, nu se puteau deplasa fără un scaun cu roțile special iar pentru scoaterea și montarea acestuia era necesar un spațiu mai mare decât cel necesar parcării unei mașini obișnuite. Martora a mai arătat că la data la care a dat declarația erau montate indicatoare speciale pentru parcare a autovehiculelor persoanelor cu handicap, însă locurile nu erau suficient de mari pentru a permite scoaterea scaunului cu roțile și plasarea copilului în acesta, fiind egale ca dimensiuni cu celelalte locuri de parcare.

Acest fapt a rezultat și din planșele foto depuse de pârâta SC L. C. SRL potrivit cărora, într-o alveolă erau cuprinse 3 locuri de parcare pentru persoane cu handicap, la fel ca și în cazul locurilor de parcare obișnuite, singura diferență fiind dată de montarea indicatoarelor. De altfel, instanța a reținut că din planșele foto era evident că spațiul rămas lângă autoturismul parcat era foarte mic și inadecvat manipulării scaunului cu roțile și a persoanei cu handicap.

Faptul că locurile de parcare pentru persoanele cu handicap nu aveau o dimensiune diferită de celelalte locuri de parcare a fost desprins de instanță și din coroborarea planșelor foto susmenționate cu cele constatate în urma cercetării la fața locului. Astfel, potrivit procesului verbal de cercetare la fața locului s-a constatat că la momentul cercetării la fața locului într-o alveolă erau incluse două locuri de parcare pentru persoane cu handicap, în timp ce anterior, erau incluse trei locuri de parcare. De altfel, reclamanta a menționat expres că locurile identificate cu ocazia cercetării la fața locului au rezultat în urma transformării a 3 locuri de parcare obișnuite în 2 locuri de parcare. De asemenea, în adresa nr. 881/5/13.04.3012 emisă de Inspectoratul de Stat în Construcții se menționează că locurile de parcare respectă normativele în vigoare în măsura în care sunt parcate câte două mașini într-o alveolă.

În ceea ce privește montarea indicatoarelor, reclamanta a depus un contract de mentenanță încheiat la data de 12.11.2009 cu S.C. A.S. SRL și un proces verbal de recepție din 16.11.2009. Instanța a reținut că aceste înscrisuri nu au dobândit dată certă în condițiile art. 1182 C.civ., astfel că nu sunt opozabile reclamantei și nu sunt de natură a înlătura depoziția martorei potrivit căreia plăcuțele "rezervat persoane cu dizabilități" nu erau montate anterior sesizării instanței cu prezenta acțiune, ceea ce făcea dificilă identificarea de către reclamantă a unui loc unde să poată parca autoturismul.

Potrivit procesului verbal de cercetare la fața locului din data de 20.02.2012, în parcare a aferentă L. Mall existau amenajate 12 locuri pe fiecare nivel al parcării, care erau marcate cu panou cu semnul internațional pentru persoanele cu handicap și vopsite la nivelul asfaltului în culoare albastră, fiind delimitate cu dungi albe. Din punct de vedere al dimensiunii, lățimea acestora era cuprinsă între 3,50 mp-3,77, iar lungimea era cuprinsă între 5,15 mp-5,30 m.

Instanța a reținut că potrivit dispozițiilor art. 62 alin. (1) din Legea 448/2006, clădirile de utilitate publică, căile de acces, clădirile de locuit construite din fonduri publice, mijloacele de transport în comun și stațiile acestora, taxiurile, vagoanele de transport feroviar pentru călători și persoanele principalelor stații, spațiile de parcare,

străzile și drumurile publice, telefoanele publice, mediul informațional și comunicațional vor fi adaptate conform prevederilor legale în domeniu, astfel încât să permită accesul neîngrădit al persoanelor cu handicap, iar conform art. 65 alin.1 din același act normativ, în spațiile de parcare de pe lângă clădirile de utilitate publică, precum și în cele organizate vor fi adaptate, rezervate și semnalizate prin semn internațional cel puțin 4% din numărul total al locurilor de parcare, dar nu mai puțin de două locuri, pentru parcare gratuită a mijloacelor de transport pentru persoane cu handicap.

În aplicarea acestor dispoziții legale, prin Ordinul nr. 649/25.04.2001 emis de Ministerul Lucrărilor Publice Transporturilor și al Locuinței, a fost adoptat normativul cadrul pentru adaptarea clădirilor civile și spațiului urban aferent la exigențele persoanelor cu handicap. Potrivit punctului nr. 2.1 (A) 4 privind siguranța cu privire la parcaje și garaje, în ceea ce privește parcajele, s-a prevăzut că la 50 de locuri de parcare normale se va prevedea un loc de parcare pentru persoane cu handicap, dar minim 2 locuri de parcare marcate corespunzător și dimensionate astfel: 1) pentru locurile de parcare paralele cu trotuarul: 3,00 × 5,00 m-din care, 1,20 m pentru zona de transfer (spațiu manevră); 2) pentru locurile de parcare înclinate : - la 30 grade-minim 3,50 × 5,00 m; la 60 grade-minim 3,00×5,00 m(imagini filele 217-218).

Cu privire la garaj, este prevăzută obligația de a fi rezolvat astfel încât să asigure, pe una din laturile mașinii, un spațiu de 1,20 m pentru circulația unui scaun rulant și se va asigura o legătură directă între garaj și locuință printr-o ușă având l-minim 0,80 m(imagini fila 219).

În ceea ce privește încadrarea spațiului destinat staționării autoturismelor din centrul comercial L. Mall în noțiunea de garaj sau parcaj, instanța a avut în vedere descrierea elementelor garajului făcută în normativ, precum și planurile cu imaginile exemplificative aferente. Astfel, din planurile de la dosar instanța a observat că garajul reprezintă un spațiu închis pe cel puțin 3 laturi, de jur împrejurul autoturismului, fiind prevăzut doar cu o ușă de acces, care trebuie să asigure o legătură directă între garaj și locuință, după cum se prevede la punctul nr.2.1(A)4.2 din Normativ. Din aceleași imagini a rezultat că stabilirea unei lungimi mai mari a garajului (care reprezintă un spațiu închis), spre deosebire de parcaj, este determinată de necesitatea de a se asigura deplasarea scaunului cu roțile din lateralul autoturismului, spre partea posterioară a acestuia, în direcția ușii de acces spre locuință sau un alt spațiu exterior. În cazul parcajelor, deplasarea scaunului se poate realiza pe marginea spațiului carosabil aferent parcării.

Totodată, instanța a mai constatat că în Normativ distincția dintre parcaj și garaj nu se face după cum spațiul destinat staționării mai îndelungate a autoturismelor este subteran sau suprateran, ci după măsura în care spațiul respectiv este închis pe 3 laturi sau mai mult.

Ca atare, instanța a reținut că spațiul destinat staționării autoturismelor din centrul comercial L. Mall este unul deschis, chiar dacă este subteran, astfel că acesta se încadrează în noțiunea de parcaj și trebuie să respecte exigențele prevăzute de art. 2.1.(A) 4.1. pentru parcaje.

Verificând aceste condiții, instanța a constatat că cel puțin începând la data cercetării la fața locului (20.02.2012) spațiile de parcare destinate persoanelor cu handicap din centrul comercial L. Mall erau prevăzute cu panouri cu semnul internațional pentru persoanele cu handicap și vopsite la nivelul asfaltului în culoare albastră, iar dimensiunile acestora se încadrau în limitele impuse de lege pentru parcaje (3,5× 5 m), respectând atât prevederile art. 62. alin.(1) din Legea 448/2006, cât și dispozițiile Normativului cadrul pentru adaptarea clădirilor civile și spațiului urban aferent la

exigențele persoanelor cu handicap. Faptul îndeplinirii obligațiilor legale ce făceau obiectul capătului unui de cerere, echivalează cu lipsirea acestei cereri de pretenția concretă pe care instanța a fost chemată să o rezolve, motiv pentru care instanța a respins acest capăt de cerere ca rămas fără obiect.

Asupra capătului al doilea de cerere, din probatoriului administrat în cauză instanța a reținut că în anul 2009 și la momentul sesizării instanței locurile de parcare din centrul comercial L. Mall nu erau adaptate pentru a corespunde exigențelor persoanelor de handicap, aspecte ce au rezultat din planșele foto depuse de pârâtă și din declarația martorului B.A. Acest fapt a condus atât la vătămarea fiului reclamantei, care era scos pe brațe din autovehicul și plasat pe scaunul cu roțile, cât și la depunerea de către reclamantă a unui efort fizic considerabil.

În speță, instanța a apreciat că sunt îndeplinite condițiile art. 998-999 pentru angajarea răspunderii civile delictuale a pârâtei.

Astfel, *fapta ilicita* există și constă în nerespectarea de către pârâtă a obligațiilor prevăzute de art. 62. alin.(1) din Legea 448/2006 de a adapta spațiul de parcare destinat persoanelor cu handicap din centrul comercial L. Mall, în sensul că în luna noiembrie 2009, acestea nu aveau dimensiunile minime prevăzute de Normativului cadrul pentru adaptarea clădirilor civile și spațiului urban aferent la exigențele persoanelor cu handicap.

În ceea ce privește *prejudiciul* suferit de către reclamantă, instanța a reținut că necesitatea ridicării din autoturism și deplasării copilului pe brațe până la locul unde putea fi plasat scaunul cu roțile (în partea din spatele autoturismului), a determinat-o pe această să depună un efort fizic considerabil. În același timp, plânsul copilului care se lovea în timpul manevrelor efectuate pentru plasarea sa pe scaunul cu roțile, au cauzat acesteia o suferință psihică. Legătura de cauzalitate dintre faptă și prejudiciu rezultă *ex re*.

S-a apreciat că este îndeplinită și cerința vinovăției, sub forma intenției indirecte, deoarece pârâta trebuia să cunoască obligațiile legale de adaptare a locurilor de parcare aferente persoanelor cu handicap și a acceptat că prin nerespectarea acestora se poate produce un prejudiciu în persoana persoanelor cu handicap sau a persoanelor care le îngrijesc.

În aceste condiții, instanța a considerat că aceasta situație de fapt, la care reclamanta a fost supusă, împotriva voinței sale, a creat acesteia un prejudiciu moral, a cărui reparație se impune prin plata unor despăgubiri.

Pentru toate aceste motive, în temeiul disp. art. 998-999 C.civ., coroborate cu disp. art. 62. alin.(1) din Legea 448/2006, instanța a admis capătul al doilea de cerere și a obligat pârâta la plata către reclamantă a sumei de 2000 de lei daune morale, sumă pe care a apreciat-o proporțională cu gravitatea faptei și împrejurările săvârșirii ei.

***Sentința civilă nr. 4318/15.05.2012 a Judecătoriei Sectorului 5 București.
Pretenții. Succesiune. Acțiune introdusă de asociația de proprietari. Constatare
vacanță succesorală.***

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 5 București la data de 29.04.2009, reclamanta Asociația de Proprietari din București, Bd. Regina Elisabeta, a chemat în judecată pe pârâtul Statul Român prin Ministerul de Finanțe, solicitând obligarea acestuia la acceptarea sub beneficiu de inventar a succesiunii vacante a numitului P. Gh., decedat la data de 18.06.2006, cu ultimul domiciliu în București, Bd. Regina Elisabeta, ap. 11 precum și obligarea pârâtului la plata următoarelor sume:

11591,22 lei, reprezentând cote de întreținere, 213,12 lei, reprezentând fond de rulment, 722,73 lei reprezentând fond de reparații, 2879,82 lei reprezentând penalități de întârziere și 137,36 lei, reprezentând fond de rulment și fond de reparații.

În motivarea cererii, s-a arătat că la data de 18.06.2006 s-a produs decesul numitului P. Gh. (binecunoscut ca artistul G. P.), conform certificatului de deces nr. 1874 seria DP nr. 096901 din data de 19.06.2006, eliberat de Primăria Sector 5, iar ulterior acestei date nu a apărut niciun moștenitor legal sau testamentar care să ridice pretenții asupra apartamentului nr. 11, care a fost proprietatea artistului și a numitei M. C., soția precedentă a acestuia.

După decesul artistului nu a mai fost achitată nicio datorie la cotele de întreținere și contribuțiile subsecvente pentru apartamentul nr. 11.

Totodată, în lipsa moștenitorilor și a unei hotărâri judecătorești care să permită accesul în apartamentul care a aparținut artistului, nu s-a putut proceda la întreruperea serviciilor de utilități pentru acest apartament, motiv pentru care acestea au fost furnizate în continuare, acumulându-se datorii la plata cotelor de întreținere și a cotelor subsecvente, asociația neputând justifica în fața furnizorilor de servicii o eventuală debranșare.

În aceste condiții, ceilalți proprietari și locatari din imobil sunt obligați să suporte plata de sume suplimentare pentru acoperirea datoriilor apartamentului 11.

În drept, au fost invocate disp. HG 400/2003 așa cum a fost modificat prin HG nr. 1386/2003, Lg. Nr. 230/2007, art. 652, 680, 681 și 683 C.civil.

Prin cererea completatoare și modificatoare depusă la dosar în ședința publică din data de 02.06.2009, reclamanta a solicitat să se ia act de împrejurarea ca înțelege să completeze obiectul cererii de chemare în judecată, în sensul că solicită ca prin hotărârea ce se va pronunța, să se declare deschisă succesiunea defunctului P.Gh., (binecunoscut ca artistul G. P.), fostul titular al dreptului de proprietate asupra imobilului de la adresa din București, Bd. Regina Elisabeta, ap. 11, decedat la data de 18.06.2006; să se constate, pe cale incidentală, ca succesiunea rămasă de pe urma defunctului nu a fost acceptată în termenul de prescripție a dreptului de opțiune succesorală prevăzut de art. 700 C. civ. de nicio persoană având vocație succesorală utilă și să se declare vacanta succesiunea, constatând că întreaga moștenire revine statului roman în temeiul art. 680 C. civ; să se constate că în masa succesorală se compune din apartamentul nr. 11 situat în București, bd. Regina Elisabeta, bun imobil a cărui proprietate revine statului roman încă de la data deschiderii succesiunii (18.06.2006), ca efect al vacantei succesorală, motiv pentru care paratul statul roman, în calitate de proprietar, este obligat la suportarea cheltuielilor de întreținere ale imobilului datorate către reclamantă.

În motivarea cererii, s-a arătat că vacanta succesorală poate fi constatată atât prin certificatul de vacanta succesorală cât și în mod direct de către instanța de judecată pe cale incidentală, la cererea oricărei persoane interesate.

În ceea ce o privește pe reclamantă, s-a precizat că aceasta își justifică interesul în promovarea petitelor sus-mentionate prin aceea că are calitatea de creditor cu privire la sumele datorate cu titlu de întreținere, ulterior datei decesului lui G. P.

Totodată, s-a mai arătat că în doctrina și jurisprudență s-a reținut că, în toate cazurile, indiferent de modul în care a fost constatată vacanta succesorală (prin certificat emis de notar sau prin hotărâre judecătorească), statul dobândește moștenirea ope legis, de la deschiderea ei, potrivit regulilor generale. Astfel, hotărârea judecătorească nu are efect constitutiv de drepturi, ci efect declarativ, dobândirea operând de la data morții celui care lasă moștenirea. O interpretare contrară, în sensul că statul dobândește moștenirea de la data eliberării certificatului de vacanta succesorală sau de la data

rămânerii definitive a hotărârii judecătorești sau de la data prescripției dreptului de opțiune succesorală, nu poate fi primită, deoarece ar însemna că între data deschiderii succesiunii lui de cuius și oricare dintre datele sus-menționate moștenirea a rămas fără titular (*hereditas iacens*), ceea ce este inadmisibil în dreptul românesc.

În subsidiar, în cazul în care se va constata existența altor moștenitori, reclamanta a solicitat introducerea în cauză a acestor moștenitori, în calitate de parți, rezervându-și totodată dreptul de a preciza acest capăt de cerere, prin identificarea eventualilor moștenitori, după ce vor efectua demersuri la Uniunea Națională a Notarilor Publici, în baza certificatului de greșă obținut în prezenta cauză.

Prin întâmpinarea depusă la dosar la data de 20.10.2009, pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice reprezentat de Direcția Generală a Finanțelor Publice Municipiul București a invocat excepția lipsei calității Ministerului Finanțelor Publice de reprezentant al Statului Român, calitate procesuală pasivă presupunând existența unei identități între persoana chemată în judecată (pârât) și cel care este subiect pasiv în raportul juridic dedus judecății.

Or, în speța de față, calitatea Ministerului Finanțelor Publice de reprezentant al Statului Român nu este justificată arătând că deși potrivit prevederilor art. 680 din Codul civil: „în lipsa de moștenitori legali sau testamentari, bunurile lăsate de defunct trec în proprietatea statului.”, potrivit art.5 alin.8 din H.G. nr. 731/04.07.2007 privind aprobarea Normei metodologice de aplicare a O.G. nr.14/2007 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului:

„În succesiunile ce urmează a fi declarate vacante, direcțiile generale ale finanțelor publice județene sau a Municipiului București reprezintă statul ca subiect de drepturi și obligații și sunt citate de notarii publici în cadrul procedurii succesoriale.”

Prin urmare, față de dispozițiile invocate anterior, în succesiunile ce urmează a fi declarate vacante Statul Român este reprezentat de direcțiile generale ale finanțelor publice județene, în speța de față de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București și nu de către Ministerul Finanțelor Publice.

În concluzie, în speța nu poate fi justificată calitatea Ministerului Finanțelor Publice de reprezentant al Statului Român.

Având în vedere motivele expuse mai sus, s-a solicitat admiterea excepției lipsei calității Ministerului Finanțelor Publice de reprezentant al Statului Român și să respingă acțiunea, ca fiind formulată împotriva unei persoane fără calitate de a reprezenta Statul Român.

În subsidiar, în măsura în care va fi respinsă această excepție, pârâtul a invocat excepția inadmisibilității prezentei acțiuni, avându-se în vedere disp. art. 680 din Codul civil: „în lipsa de moștenitori legali sau testamentari, bunurile lăsate de defunct trec în proprietatea statului.”

Pe de altă parte, Legea nr.36/1995 privind notarii publici și activitatea notarială, prevede în art. 85 o procedură specială privind constatarea vacanței succesoriale, la inițiativa reprezentantului statului, după expirarea termenului de prescripție a dreptului de opțiune succesorală, procedura ce se finalizează cu eliberarea certificatului de vacanță succesorală de către notarul public.

Prin urmare, pârâtul a opinat în sensul că, prin simplul fapt că succesiunea unei persoane nu a fost dezbatută nu echivalează automat, din punct de vedere juridic, cu faptul că aceasta succesiune este vacanță, de vreme ce în virtutea legii, aceasta stare de fapt se constată printr-un certificat de vacanță succesorală, care, într-adevăr, nu are efect

constitutiv, ci numai declarativ, cu consecința ca statul ar dobândi moștenirea chiar de la data deschiderii succesiunii defunctei.

Prin urmare, fata de cele menționate anterior, s-a solicitat admiterea excepției inadmisibilității cererii de chemare în judecată și respingerea acțiunii ca inadmisibilă, având în vedere faptul că Legea nr.36/1995 instituie o procedură specială pentru constatarea și declararea vacantei succesoriale.

În drept, întâmpinarea a fost întemeiată pe disp. Lg. nr.36/1995 privind notarii publici și activitatea notarială, art. 680 C.civ.

Prin cererea completatoare depusă la dosar în ședința publică din data de 15.12.2009, reclamanta a înțeles să extindă cadrul procesual pasiv, solicitând introducerea în cauză, în calitate de pârât, a DGFPMB.

Prin cereri ulterioare, reclamanta a modificat câtimea obiectului cererii, în sensul modificării sumelor solicitate cu titlu de datorii la cotele de întreținere și contribuțiile subsecvente pentru apartamentul nr. 11.

Prin încheierea de ședință pronunțată la data de 11.05.2010, instanța a admis excepția lipsei calității Ministerului Finanțelor Publice de reprezentant al Statului Român.

Instanța a dispus din oficiu administrarea probei cu expertiză contabilă, dar și audierea unui martor, respectiv L. Z. a cărei declarație a fost atașată la fila 236 din dosar.

La solicitarea instanței, s-au depus la dosar relații de către: Direcția pentru Evidența Persoanelor și Administrarea Bazelor de Date prin adresa nr. 2009657/20.10.2010; Camera Notarilor Publici București prin adresele nr. C11472/2010/04.01.2011 și nr. C3242/11.04.2012; Primăria Sectorului 1 – Direcția Publică de Evidență a Persoanelor și Stare Civilă prin adresa nr. 50261/05.01.2011; OCPI Sector 5 prin adresa nr. 67043/02.12.2011, Primăria Municipiului București – Direcția Patrimoniu – Serviciul Cadastru prin adresele nr. 1045795/18665/08.12.2011 și nr. 1056468/1442/16.02.2012.

Analizând actele dosarului instanța a reținut următoarele:

Conform certificatului de deces seria DP nr. 096901/19.06.2006 eliberat de Primăria Sectorului 5 București, numitul P. Gh. a decedat la data de 18.06.2006, având ultimul domiciliu în București, Bd. Regina Elisabeta nr., sector 5, succesiunea fiind deschisă la această dată, conform art. 651 din Codul civil din 1864 (instanța a precizat că potrivit art. 91 din Legea nr. 71/2011, moștenirile deschise înainte de intrarea în vigoare a noului Cod civil sunt supuse legii în vigoare la data deschiderii moștenirii).

Conform adresei nr. C3242/11.04.2012 emise de Camera Notarilor Publici, procedura succesorală de pe urma defunctului nu a fost înregistrată pe rolul vreunui Birou Notarial Public.

Din declarația martorei L. C. Z, vecină cu defunctul din anul 1981, a rezultat că acesta nu a avut moștenitori.

Potrivit art. 68 din Legea nr. 36/1995, în redactarea existentă la data formulării cererii de chemare în judecată, „procedura succesorală notarială se deschide, după caz, la cererea oricărei persoane interesate, a procurorului, precum și a secretarului consiliului local al localității în raza căreia defunctul și-a avut ultimul domiciliu, atunci când are cunoștință că moștenirea cuprinde bunuri imobile”.

Potrivit art. 85 din același act normativ, în redactarea existentă de asemenea la data formulării cererii de chemare în judecată „în lipsa moștenitorilor legali sau testamentari, la cererea reprezentantului statului, notarul public constată că succesiunea este vacantă, eliberând certificat de vacanță succesorală, după expirarea termenului legal de acceptare a succesiunii”.

Instanța a reținut că nicio dispoziție legală nu împiedică instanța să analizeze îndeplinirea condițiilor unei moșteniri vacante în lipsa unui certificat de vacanță succesorală, în condițiile în care a fost investită cu un astfel de capăt de cerere, reprezentantului statului neînțelegând să urmeze procedura notarială.

S-a considerat de către instanță că nu se poate retine ca legiuitorul a instituit o competența absolută și exclusivă în sarcina notarilor publici, cu privire la constatarea vacanței succesoriale, deoarece prin admiterea unei asemenea soluții, reclamanta ar fi pusă în imposibilitatea de a-și valorifica drepturile, în condițiile în care Statul Român nu a solicitat eliberarea unui certificat de vacanță succesorală.

Instanța a apreciat că în cauza dedusă judecății reclamanta a justificat un interes legitim și actual, ea urmărind recuperarea unei creanțe.

Ca atare, necunoscându-se moștenitori legali sau testamentari ai defunctei și expirând termenul legal de acceptare a succesiunii, aceasta urmează a fi declarată vacantă, calitatea de unic moștenitor revenind statului, art. 680 din Codul civil din 1864, prevăzând că „în lipsă de moștenitori legali sau testamentari, bunurile lăsate de defunct trec în proprietatea statului”.

În ceea ce privește masa succesorală, instanța a avut în vedere titlul de proprietate eliberat de Administrația Financiară, soților P. Gh. și M. C. prin care li s-a recunoscut dreptul de proprietate asupra apartamentului nr. 11, situat în București, Bd. Gheorghe Gheorghiu-Dej (actualmente Bd. Regina Elisabeta), astfel cum rezultă din adresa nr. 1045795/18665/08.12.2011 emisă de Primăria Municipiului București - Direcția Patrimoniu - Serviciul Cadastru), et. 1, sector 5.

În urma decesului numitei M. C., survenit la data de 01.09.1989, P. Gh. a devenit proprietarul întregului imobil, acesta fiind unicul moștenitor al soției sale, aspect ce rezultă din certificatul de moștenitor nr. 951/07.09.1989 eliberat de Notariatul de Stat Sector 5.

Referitor la capătul de cerere în pretenții, instanța a reținut în primul rând că statul a dobândit moștenirea vacantă *ope legis* de la deschiderea ei.

Potrivit raportului de expertiză întocmit în cauză, debitul restant aferent imobilului ce aparține defunctului P. Gh. este de 36.385,55 lei, din care suma de 21.588,75 lei reprezintă cote de contribuție la cheltuielile asociației de proprietari restante, calculate pentru perioada iulie 2006-decembrie 2010 și suma de 14.796,80 lei reprezintă penalități de întârziere.

Potrivit art. 46 din Legea nr. 230/2007, toți proprietarii au obligația să plătească lunar, conform listei de plată a cheltuielilor asociației de proprietari cota de contribuție ce le revine la cheltuielile asociației de proprietari, inclusiv cele aferente fondurilor din asociația de proprietari.

Potrivit art. 49 alin. 2 din Legea nr. 230/2007, termenul de plată a cotelor de contribuție la cheltuielile asociației de proprietari, afișate pe lista lunară de plată, este de maximum 20 de zile calendaristice, iar potrivit alin. 1 al aceluiași articol, asociația de proprietari poate stabili un sistem propriu de penalizări pentru orice sumă cu titlu de restanță afișată pe lista de plată, penalizările neputând fi mai mari de 0,2% pentru fiecare zi de întârziere.

De asemenea, anterior datei de 26.07.2007, la care a intrat în vigoare Legea nr. 230/2007, conform art. 3 lit. i și art. 10 din Regulamentul cadru al asociațiilor de proprietari (Anexa 2 la Legea nr. 114/1996), fiecare proprietar din cadrul condominiului avea obligația de a achita cheltuielile efectuate pentru plata unor servicii legate de proprietățile individuale și care nu puteau fi înregistrate pe fiecare dintre acestea sau pentru servicii legate de exploatarea, reparația sau întreținerea proprietății comune,

proporțional cu suprafața locativa pe care o deținea, iar potrivit art. 31 din același regulament, asociația de proprietari putea impune o penalizare pentru neplata cheltuielilor comune, inclusiv a celor neprevăzute, și a altor cheltuieli restante, oricărui proprietar care se făcea vinovat de neplata acestora, timp de mai mult de 30 de zile de la termenul stabilit.

Având în vedere că pârâtul va culege un patrimoniu, o universalitate, urmează să răspundă de pasivul moștenirii dobândite, însă numai în limita activului, căci nu ar fi admisibil ca societatea să suporte pasivul din patrimoniul unei persoane fizice. De altfel, nici ceilalți moștenitori nu sunt obligați în acest sens, putând renunța la moștenire sau accepta sub beneficiu de inventar. Cu atât mai mult statul, care nu are un drept de opțiune succesorală nu poate fi obligat pentru pasiv decât în limitele activului.

*Sentința civilă nr. 7698 din 04.10.2012 a Judecătoriei Sectorului 5 București.
Revocare donație*

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 05.06.2012 sub nr. 12848/302/2012 reclamantul I. N. a chemat în judecată pe paratul T. Gh. solicitând instanței ca prin hotărârea pe care o va pronunța să dispună revocarea donației încheiate între părți cu rezerva de uzufruct viager și obligație de întreținere, autentificată sub nr. 121/04.03.2009.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat că în baza contractului de donație, autentificat sub nr. 121/04.03.2009 a donat paratului apartamentul nr. , situat în București, str. M sector 5, compus din o cameră și dependințe precum și dreptul de proprietate asupra părților și dependințelor din imobil care prin natura și destinația lor sunt în folosința comună a tuturor coproprietarilor, precum și dreptul de folosință pe durata existenței construcției asupra cotei indivize de teren de 0,15% reprezentând suprafața indiviză de 3,83 m.p. aferentă apartamentului din suprafața totală de teren pe care este construit întregul imobil bloc.

Contractul sus-menționat a fost încheiat prin rezervarea dreptului de uzufruct viager asupra întregului apartament și cu obligația donatarului de a-l întreține pe reclamant pentru restul vieții.

Reclamantul a arătat că obligația de întreținere a constat în obligația donatarului de a-i asigura hrană, îmbrăcăminte, asistență socială, în caz de nevoie, medicamente, plata impozitelor către stat, a cheltuielilor de întreținere și a celorlalte cheltuieli aferente apartamentului iar la deces să fie înmormântat conform datinilor creștinești.

A mai menționat reclamantul că paratul nu a respectat niciodată prevederile contractului, respectiv nu a achitat niciodată întreținerea, nu i-a procurat hrană, medicamente, nu l-a însoțit niciodată la spital, nu l-a vizitat niciodată și nici nu l-a contactat telefonic.

În drept, acțiunea a fost întemeiată pe dispozițiile Codului civil.

În susținerea cererii, au fost atașate la dosar, în fotocopie, contractul de donație cu rezerva de uzufruct și obligație de întreținere, autentificat sub nr. 121/04.03.2009.

La solicitarea instanței au fost comunicate relațiile solicitate de la Primăria Sectorului 5- Subcomisia de Aplicare a Legii nr. 18/1991; Biroul de Carte Funciara Sector 5.

În cadrul probei cu înscrisuri, reclamantul a depus la dosar un set de acte, respectiv acte medicale și acte din care rezultă achitarea utilitatilor.

La termenul din data de 03.10.2012 instanța a încuviințat pentru reclamant probele cu înscrisuri și doi martori, în temeiul art. 167 alin. 1 C.p.c.

Deși legal citat, paratul nu a formulat întămpinare și nici nu s-a prezentat în instanța spre a propune probe în apărarea sa.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța a constatat încheierea la data de 04.03.2009 a contractului de donație cu rezerva de uzufruct și obligație de întreținere, între reclamant, în calitate de donator și beneficiar al clauzei de uzufruct și obligației de întreținere, pe de o parte și parat, în calitate de donatar și debitor al obligației de întreținere, s-a donat dreptul de proprietate asupra apartamentului nr. 222 situat în București, str. M., sector 5, compus din 1 cameră și dependințe în suprafața de 27,22 mp. + loggie de 2,93 mp., reclamantul pastrand un drept de uzufruct viager asupra acestuia.

Instanța a reținut că donatia a fost făcută cu sarcina, paratul având atât obligația respectării dreptului de uzufruct viager, cât și de a îngriji reclamantul până la data decesului acestuia. Obligația de întreținere a donatorului uzufructuar constă în obligația donatarului T. Gh., parat în prezenta, de a-i asigura reclamantului hrană, îmbrăcăminte, asistență medicală în caz de nevoie, medicamente, plata impozitelor către stat, a cheltuielilor de întreținere și a celorlalte cheltuieli aferente apartamentului (curent electric, telefon, etc.) iar la deces să îl înmormanteze conform datinilor strămoșesti.

Reclamantul a devenit proprietar asupra imobilului descris mai sus, în baza contractului de vânzare-cumpărare cu plată în rate nr. 19534/5/1991 încheiat prin SC R SA, în timpul căsătoriei, în cota de 1/2 iar restul cotei de 1/2 prin moștenire de la defuncta sa soție I. C., decedată la 20.09.1996 conform certificatului de moștenitor nr. 23/27.03.1997.

Din înscrisurile depuse la dosar a rezultat că reclamantul are probleme medicale grave suferind și intervenții chirurgicale în perioada 11.2011, ca se află în nevoie și necesită îngrijiri speciale permanente și tratament medicamentos. Tot din înscrisuri a rezultat faptul că reclamantul și-a achitat singur impozitele și taxele către bugetul statului, întreținerea către asociația de proprietari, utilitățile (energia electrică, cablu TV, etc.), precum și cele legate de tratamentele medicale, deși, conform contractului, acestea cădeau în sarcina paratului donatar.

De asemenea, din declarațiile martorilor audiati, instanța a reținut faptul că, după încheierea donației, paratul nu l-a mai vizitat sau ajutat pe reclamant cu hrană, bani sau altceva, acestea primind ajutor, în prezent, de la sora sa. Martorii au arătat că paratul locuiește undeva la țară, că nu îl vizitează pe reclamant deloc și nu l-a ajutat niciodată, că l-a cunoscut pe parat prin intermediul mamei sale care a fost concubina acestuia. În urma cu un an, pentru că nu mai putea trăi din cauza mizeriei, lipsei hranei și a sănătății precare, reclamantul și-a sunat prietenul care l-a mutat la sora. Cu acea ocazie, martorul a observat că reclamantul arată foarte rău, avea picioarele umflate, era nespălat, nu avea acces la apă caldă și avea probleme grave de sănătate.

Instanța a reținut în drept dispozițiile art. 829 Cod civil, în vigoare la data încheierii contractului, potrivit căreia donația se poate revoca pentru neîndeplinirea condițiilor cu care s-a făcut, pentru ingrătitudine, ..., urmând ca bunurile să reintre în mâna donatorului, libere de orice sarcină și ipotecă, art. 830 C.civ.

În speta, obligațiile asumate de parat au constat în asigurarea reclamantului a hranei, îmbrăcămintei, asistenței medicale în caz de nevoie, medicamente, plata impozitelor către stat, a cheltuielilor de întreținere și a celorlalte cheltuieli aferente apartamentului (curent electric, telefon, etc.), în timpul vieții, iar la deces să îl înmormanteze conform datinilor strămoșesti, obligații neîndeplinite de parat.

Instanța a reținut că din probele administrate a rezultat cu certitudine faptul că paratul nu și-a îndeplinit sarcinile referitoare la întreținerea (materială și morală) a donatorului reclamant, sarcini pe care și le-a asumat prin contractul semnat, constatând că, în speta, sunt aplicabile disp. art. 829 - 830 C.civ., Prin urmare, instanța a admis

actiunea, revocand contractul de donatie cu rezerva de uzufruct si obligatie de intretinere, autentificat cu nr. 121/04.03.2009.

*Sentința civilă nr. 5885 din 20 iunie 2013 a Judecătoriei Sectorului 5 București.
Anulare proces verbal de contravenție. Legea 12/1990. Aplicabilitate RIL nr.
1/2002.*

Prin cererea înregistrată pe Judecătoria Sectorului 5 București la data de 27.09.2012 sub nr. 23796/302/2012, petenta A.M., în contradictoriu cu intimata J R - U M, a solicitat anularea procesului verbal seria JR nr. 0546284 încheiat la data de 11.09.2012, prin care i s-a aplicat amenda în cuantum de 1.000 lei și complementar i s-au confiscat bunurile, constând în produse cosmetice, solicitând exonerarea de plata amenzii aplicate și, implicit, anularea măsurii complementare a confiscării bunurilor .

În motivarea cererii, petenta arată că a fost sancționată în data de 11.09.2012 cu amenda în cuantum de 1000 lei, în urma întocmirii procesului verbal menționat și i s-au confiscat mai multe bunuri produse cosmetice proprietate personală, însă cele reținute de agentul constatator nu concordă cu realitatea. Astfel, în data de 11.09.2012 se afla în vizita la prietena sa, căreia i-a oferit cadou două parfumuri pentru ziua sa de naștere ce fusese pe data de 1.09.2012, lucru atestat chiar de prietena sa. Petenta a arătat că în mod eronat s-a interpretat toată situația și a explicat atât ea cât și prietena sa că nu se poate considera ca a săvârșit vreuna din faptele prev. și sancționate de Legea nr. 12/1990, respectiv art. 1. Petenta a mai arătat că este cursant al Asociației V, unde urmează curs intensiv de make up profesional pentru film, teatru și televiziune, majoritatea produselor cosmetice deținute folosindu-i în acest sens, mai mult, păstrează aceste produse în portbagajul mașinii personale, întrucât în practica pe care o efectuează este deseori necesar să se deplaseze în diferite locații unde urmează să își desfășoare activitatea. Mai mult, a arătat că produsele cosmetice respective pe care le avea erau desigilate, însă agentul constatator nu a dorit să ia în considerare aceste aspecte.

În drept, petenta a invocat disp. O.G. nr. 2/2001, Legea nr. 12/1990.

Intimata a formulat și după la dosarul cauzei întâmpinare, prin care a solicitat respingerea plângerii ca netemeinică și menținerea procesului verbal.

În motivarea întâmpinării, intimata a arătat că petenta a fost sancționată contravențional prin procesul verbal menționat, pentru săvârșirea contravenției prev. la art. 1 lit. e din Legea nr. 12/1990, iar în momentul sancționării petenta nu a putut face dovada că deține documentele de proveniență, iar textul legal prevede obligativitatea ca documentele să însoțească mărfurile indiferent de locul în care acestea se afla pe timpul transportului, al depozitării sau al comercializării, acceptarea de către agentul constatator a prezentării ulterioare a acestor documente ieșind din cadrul legal stabilit de legiuitor. Intimata a mai arătat că procesul verbal a fost întocmit cu respectarea disp. art. 16 din O.G. nr. 2/2001.

În drept, intimata a invocat art. 5, 21, 33 și 34 din O.G. nr. 2/2001, Legea nr. 12/1990 și art. 115 Cod procedură civilă, precum și art. 242 alin. 2 Cod procedură civilă.

La termenul de judecată din 21.03.2013, instanța a încuviințat petentei proba cu înscrisuri și proba testimonială cu un martor. Totodată, a dispus efectuarea unei adrese către V pentru a comunica instanței perioada în care se desfășura cursul de make-up profesional pentru film, teatru și televiziune precum și metodologia în care este organizat cursul, iar în cazul în care acesta nu există, să comunice instanței dacă existau obligații în sarcina cursanților de a se prezenta cu materiale specifice de machiaj, precum și să

precizeze denumirea si cantitatea acestora, ce le-a fost pusa in vedere cursanților, relațiile solicitate fiind comunicate si atașate la dosar.

Instanța a procedat la audierea martorilor încuviințași petentei, S. G. și A. E., declarațiile acestora fiind consemnate si atașate la dosarul cauzei.

Analizând materialul probator administrat în cauză, instanța a reținut că prin rocesul – verbal contestat s-a reținut că, în data de 11.09.2012, pe trotuarul cuprins între Bd. U nr. și intrarea principală în Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale (actualul Minister pentru Societatea Informațională), petenta oferea spre vânzare produse cosmetice unei angajate a Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale, fără a deține documente de proveniență a mărfii, petenta nefiind în măsură să prezinte, la solicitarea jandarmului documente justificative, faptă prevăzută la art. 1 lit. e din Legea nr.12/1990. Petenta a fost sancționată cu amendă în sumă de 1.000 lei, precum și cu confiscarea produselor cosmetice, conform procesului – verbal anexat (f. 9 - 18), potrivit art. 4 alin. 1 din același act normativ.

În ceea ce privește **legalitatea** procesului-verbal, instanța a constatat că acesta a fost încheiat cu respectarea cerințelor legale prevăzute de art. 16 din O.G. nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.

Astfel, procesul-verbal conține data și locul unde au fost încheiate, numele, prenumele, calitatea și instituția din care face parte agentul constatator, datele personale din actul de identitate, descrierea faptei contravenționale cu indicarea datei, orei și locului în care a fost săvârșită, precum și arătarea tuturor împrejurărilor ce pot servi la aprecierea gravității faptei, indicarea actelor normative incidente, termenul de exercitare a căii de atac și organul la care se depune plângerea. Procesul-verbal a fost semnat de agentul constatator, precum și de petentă, care a formulat obiecțiuni.

În ceea ce privește **temeinicia** procesului-verbal, instanța a constatat că, prin raportare la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului trebuie analizat, în fiecare caz în parte, în ce măsură fapta reținută în sarcina petentului reprezintă o „acuzatie în materie penală”, în sensul art.6 din CEDO. Această analiză se realizează prin prisma a trei criterii alternative: 1)dacă textul ce definește contravenția aparține, conform legii naționale, dreptului penal, 2) natura faptei, 3)natura și gradul de severitate al sancțiunii aplicate.

În cauză, potrivit dreptului intern, lipsa documentelor de proveniență reprezintă faptă contravențională și nu penală. De asemenea, tratamentul sancționator s-a realizat prin aplicarea unei amenzi în cuantum de 1.000 lei, dar și prin măsura confiscării, care prezintă o anumită severitate.

Astfel, prin raportare la natura sancțiunilor, instanța a conchis că acestea reprezintă o „acuzatie în materie penală”.

Consecințele calificării faptei drept „acuzatie în materie penală” sunt: petentul se bucură de prezumția de nevinovăție iar sarcina probei incumbă autorităților statului. Însă, nici una dintre aceste garanții procesuale nu are caracter absolut, deoarece limitele până la care funcționează prezumția de nevinovăție și conținutul obligației autorităților de a suporta sarcina probei se raportează la specificul fiecărui caz în parte.

În materia faptelor scoase din sfera dreptului penal și incluse în sfera abaterilor contravenționale, Curtea europeană a admis faptul că limitele de apreciere sub aspectul respectării prezumției de nevinovăție sunt mult mai largi. Prezumția de nevinovăție nu este una absolută, ca de altfel nici obligația acuzării de a suporta întreaga sarcină a probei. Dat fiind că analiza se plasează într-un domeniu în care numărul faptelor sancționate este extrem de mare, Curtea europeană a reținut că aplicarea cu cea mai mare rigoare a principiilor enunțate ar duce la lăsarea nepedepsite a multor contravenții și ar

pune în sarcina autorităților ce aplică astfel de sancțiuni o povară excesivă și nejustificată.

În această ordine de idei, instanța a observat că este dovedit că petenta a săvârșit contravenția reținută în sarcina sa prin procesul verbal menționat.

Instanța a reținut că din raportul agentului constatator a rezultat că cele reținute în cuprinsul procesului verbal sunt conforme cu realitatea, acesta observând, la data de 11.09.2012, ora 14.00, pe trotuarul dintre Bd. Unirii nr. 1 și intrarea principală a Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale că petenta oferea spre vânzare unei femei produse cosmetice aflate în portbagajul autoturismului marca V, cu nr. de înmatriculare.

Instanța a reținut că din declarația martorei A.E.L. a rezultat că aceasta se cunoștea cu petenta de aproximativ 2 ani și, în ziua de 11.09.2012, i-a adus cadou 2 parfumuri, întrucât fusese ziua martorei la data de 1 septembrie. Instanța nu a considerat că această declarație este conformă cu realitatea având în vedere că relația dintre martor și petentă nu poate fi caracterizată ca fiind una de prietenie, martorul declarând că, în ceea ce o privește, nu cunoaște când este ziua de naștere a petentei și nici că i-ar fi făcut vreodată vreun cadou acesteia. Martorul a mai declarat că nici petenta nu i-ar mai fi făcut vreun cadou anterior acestei zile, mai mult, martorul a declarat că, într-o altă situație, petenta i-a vândut produse cosmetice la rugămintea martorului, motivat de faptul că petenta se deplasa în străinătate mai des și avea posibilitatea să cumpere astfel de produse din magazine de tip duty-free.

Instanța nu a luat în considerare nici declarația martorului S.G. care avea cunoștință de cele întâmplate în ziua de 11.09.2012 din cele relatate de petentă. Prin declarația acesteia, ca de altfel prin întreg cuprinsul plângerii contravenționale, s-a susținut atât de martor, cât și de petentă că produsele găsite în portbagajului autoturismului petentei și care au făcut obiectul procesului – verbal de ridicare în vederea confiscării erau folosite de petentă pentru machiaj, petenta fiind înscrisă la „Cursul de Make-up profesional pentru film, teatru și televiziune”, potrivit Adeverinței nr. 378 din 14.09.2012. Cu toate acestea, din adresa comunicată instanței de Asociația pentru protecția mediului „V” s-a constatat că într-adevăr, în perioada septembrie – decembrie 2012, petenta a fost înscrisă la acest curs, însă, această asociație a arătat că prin organizarea cursului menționat, cursanților li se puneau la dispoziție toate materialele profesionale necesare susținerii procesului educațional. Pe de altă parte, a- a mai arătat în această adresă, că fiecare cursant avea libertatea, totodată, să se prezinte la cursuri cu propriile materiale dedicate studiului, în „*alcătuirea unei truse de make-up profesional*” putând exista „*mai multe tipuri de produse din aceeași gamă (baze de machiaj, farduri de obraz, farduri de pleoape, rujuri, pudre, gene false și oricare alte produse specifice pe care make-up artistul le consideră necesare)*”. Instanța a apreciat însă că produsele găsite în portbagajului autoturismului petentei în ziua de 11.09.2012 sunt într-un număr și cantitate impresionante, ce depășesc în mod evident „*alcătuirea unei truse de make-up profesional*” respectiv 83 cutii de pudră, 31 bucăți de fond de ten, 32 bucăți de rujuri precum și un număr de 53 bucăți de diverse parfumuri, despre care nu s-ar putea susține în mod întemeiat că ar fi necesare unui „*machiaj specific în domeniul artistic – film, teatru și televiziune*”.

Faptul că prin rezoluția O.R.C. de pe lângă Tribunalul București din 31.10.2012, s-a dispus înregistrarea în registrul comerțului și autorizarea funcționării AM.I. PERSOANĂ FIZICĂ AUTORIZATĂ cu obiect de activitate secundar, printre altele, „*comerț cu amănuntul în magazine nespecializate, cu vânzare predominantă de produse nealimentare*”, nu prezintă relevanță în cauză, întrucât această înregistrare a intervenit ulterior faptei contravenționale reținute în sarcina sa.

În aceste condiții, având în vedere, așadar, că s-a realizat o constatare prin propriile simțuri (*ex propriis sensibus*) de către agentul constatator, ținând cont și de faptul că prezumția de legalitate și temeinicie de care se bucură procesul verbal nu a fost răsturnată în cauză și, totodată, prin aceasta nu se încalcă proporția rezonabilă între interesul general al statului, în îndeplinirea rolului său de gardian al interesului public, de a reglementa materia contravențională, atât sub aspectul instituirii anumitor contravenții, cât și a procedurii de constatare și sancționare a acestora și interesul particular, reprezentat de interesul petentului la apărarea tuturor drepturilor personale, instanța a reținut că petenta se face vinovată de săvârșirea contravenției reținute în sarcina sa.

Instanța a mai constatat că prin Decizia nr. 1 din 18 februarie 2002 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii, s-a stabilit că, în cazul plângerilor contravenționale îndreptate împotriva actelor de constatare și sancționare a contravențiilor prevăzute la art. 1 lit. e) din Legea nr. 12/1990, prezentarea ulterioară, în fața instanțelor judecătorești, a actelor prin care se dovedește proveniența licită a bunurilor ce nu erau însoțite, în momentul constatării contravenției, de astfel de documente atrage anularea procesului-verbal de contravenție, exonerarea contravenientului de plata amenzii aplicate și restituirea mărfii confiscate.

În cauză, instanța a constatat că pentru anumite produse, respectiv pentru parfumuri, și care au fost reținute de agentul constatator în procesul – verbal de ridicare în vederea confiscării, petenta a depus documente de proveniență.

Prin urmare, instanța a constatat că pe timpul judecării plângerii petenta nu a putut prezenta acte prin care să dovedească proveniența licită a produselor cosmetice și pe care nu le avea în momentul constatării contravenției, ci doar pentru parfumuri.

În ceea ce privește **proporționalitatea** sancțiunilor aplicate, instanța a apreciat că agentul constatator a individualizat în mod corect sancțiunile, având în vedere gravitatea faptei și pericolul social, precum și dispozițiile art.21 alin.3 din O.G. nr. 2/2001, având în vedere și numărul de produse cosmetice fără documente de proveniență.

Având în vedere că pentru produsele cosmetice nominalizate, petenta a avut documentele de proveniență necesare, instanța a dispus anularea în parte a măsurii sancțiunii contravenționale complementare privind confiscarea produselor cosmetice prevăzute în Procesul – verbal de ridicare în vederea confiscării, în sensul menținerii acestuia cu excepția produselor nominalizate față de care s-a dispus restituirea către petentă.

Față de aceste considerente, instanța a admis în parte acțiunea ca întemeiată.